

traži naknadu štete nastale uslijed oštećenja (te i manjka) robe.

Baš naprotiv, primalac tereta (pa prema tome i njegov sljednik) ima pravo da i bez ulaganja protesta zahtijeva naknadu štete, ali u tom slučaju on mora pružiti dokaz za nastalu štetu. Drži se da je brodar predao robu u stanju u kojem ju je primio na prijevoz, sve dok primalac ne dokaže protivno.

Polazeći od ovakvog pravnog stajališta utemeljenog na odredbi stava 1, člana 71. cit. zakona, ovaj sud na temelju raspravnih rezultata cjelokupnog postupka nalazi da tužitelj nije uspio dokazati da je šteta na teretu nastala u vrijeme kad je tuženi kao brodar za njega odgovarao, kao i da tužitelj nije dokazao da mu je brodar predao teret u stanju različitom od onoga u kojem ga je primio na prijevoz.

Okolnost pak što je šteta ustanovljena tri mjeseca nakon što je tužitelj preuzeo teret od tuženoga upućuje na mogućnost da je šteta na teretu nastala tek nakon što je brodaru - tuženome prestala odgovornost za njegovo stanje. Tek je krajnji korisnik 18.V 1975, dakle nakon tri mjeseca - računajući od dana preuzimanja tereta od brodara (9.II 1975), izvršio komisijski pregled robe i ustanovio navodna oštećenja.

Prema tome, tužitelj nije pružio dokaz za svoju tvrdnju da bi roba pretrpjela oštećenje za vrijeme transporta morem, pa stoga nema pravo tražiti plaćanje naknade štete od tuženog brodara.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. V-Sl-1992/76-2
od 4.IV 1977.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakša

Naknada za čekanje kamiona za utovar - Ne postoji dužnost naknade za čekanje kamiona za utovar, ako je slagač obavijestio zainteresirane da utovar neće uslijediti ugovorenog dana, već sutradan, i na temelju te obavijesti kamioni su otišli s mjesta utovara

Tužitelj je naručilac usluge utovara 60 tona izolacione trake u kamione. Tuženi je lučka organizacija koja

se tužitelju obvezala izvršiti tu uslugu 11.VIII 1975, a nije je izvršila iz razloga što nije osigurala tehnička sredstva za utovar. Utovar je izvršen slijedećeg dana. Tužitelj tvrdi da je zbog propusta tuženoga da izvrši ugovorenu uslugu, platio vozaču, trećoj osobi, din. 9.000.- na ime dangubnine zbog čekanja triju kamiona, pa ovom regresnom tužbom potražuje isplatu tog iznosa od tuženoga.

Tuženi se protivili plaćanju tog iznosa, tvrdeći da 11.VIII 1975. u 14.30 sati u ugovoreno vrijeme nisu došla tri kamiona na utovar, već samo jedan, a i s tim koji je došao, toga dana je već vozar obavio prijevoznu uslugu nekom trećem korisniku iz Delnica. Konačno ističe da je on, tj. tuženi, 11.VIII 1975. u 14.30 sati obavijestio i tužitelja (i vozača vozarovog kamiona) da toga dana neće biti utovara i da s kamionom ne treba čekati na utovar, jer on nema slobodna tehnička sredstva pomoću kojih se vrši takav utovar. Ističe da je vozar ostatak vremena toga dana mogao koristiti kamion za druge poslove.

Prvostepeni sud je nakon izvedenih dokaza i provedene rasprave donio presudu kojom je odbio tužbeni zahtjev za din. 9.000.- spp. Ovo stoga, što smatra utvrđenim da su navodi tuženoga točni i da iz njih proizlazi da tužitelj nema pravo na zaračunavanje naknade tuženome.

Pravodobnom žalbom tužitelj pobija prvostepenu presudu zbog svih žalbenih razloga navedenih u članu 342. ZPP. Smatra da je prvostepeni sud iz izvedenih dokaza izveo netočan zaključak. Predlaže da se pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev usvoji za iznos od din. 9.000.- spp.

Tuženi je u odgovoru na žalbu osporio navode tužitelja iznesene u žalbi i predložio da se ista odbije. Ne traži naknadu troška odgovora na žalbu.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Drugostepeni sud je stao na stajalište da iz utvrđene činjenice, koja među strankama nije sporna, da je tuženi dana 11.VIII 1975. u 14.30 sati, tj. u vrijeme kada je prema međusobnom ugovoru stranaka trebalo započeti s utovarom tereta, obavijestio tužitelja i vozača o tome da utovara neće biti toga već idućeg dana i da su nakon toga vozila oslobođena obveze čekanja, doista i otišla s mjesta odredjenog za utovar, proizlazi da se tužitelj s tim prijedlogom tuženoga suglasio i da čekanja tj. dangubnine nije bilo. Dosljedno tome tužitelj nema pravo tražiti od tuženoga isplatu dangubnine zbog čekanja kamiona.

Kraj iznesenog ukazuje se neodlučnim koliko je kamiona došlo radi utovara pred skladište tuženoga.

Iz ovih je razloga, a ne iz onih koje navodi tuženi i prihvaća prvostepeni sud, tužiteljevo potraživanje neosnovano.

Stoga je žalbu tužitelja trebalo odbiti i potvrditi prvostepenu presudu u pobijanom dijelu.

V.V.

Bilješka.- U gornjoj presudi je sud raspravljao samo u okviru tužbenog zahtjeva, naime o naknadi za čekanje kamiona na utovar. Kako tog čekanja nije ni bilo, logično je da se tuženoga nije moglo obvezati da plati naknadu za čekanje. Međutim, ovo nikako ne oduzima tužitelju pravo da zahtijeva naknadu štete koja mu je prouzročena činjenicom da slagač nije u skladu s ugovornom obvezom na vrijeme izvršio utovar. Ne treba posebno ni isticati da bi u tom slučaju tužitelj morao dokazati činjenično stanje koje mu daje pravo zahtijevati naknadu štete.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. V-Sl-2673/76-2
od 4.IV 1977.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakaša

Plaćanje lučke naknade za iskrcaj tereta iz broda - Ovu je naknadu dužan platiti brodar broda iz kojega je teret iskrčen - Također i u slučaju kada je brodar koji je ujedno prodavalac iskrčanog tereta sa svojim kupcem ugovorio da će lučku naknadu za iskrcaj tereta platiti kupac

Tužitelj "Luka" potražuje od tuženog brodara isplatu iznosa od din. 3.570.- spp na ime lučke naknade za iskrcajni pijesak iz broda u luci Rijeka.

Tuženi brodar priznaje da je doista izvršio iskrcavanje pijeska iz broda. Ističe i to da mu tužitelj zaračunava naknadu točno prema predviđenoj tarifi. Međutim, protivi se plaćanju te naknade iz razloga što je on, tj. tuženi, svojim sukontrahentima sav taj pijesak prodao uz